TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. rugsėjo 13 d. *

Byloje C-458/05

dėl *Oberster Gerichtshof* (Austrija) 2005 m. lapkričio 16 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. gruodžio 29 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Mohamed Jouini,

Okay Gönen,

Hasan Bajric,

Gerald Huber,

Manfred Ortner,

Sükran Karacatepe,

Franz Mühlberger,

Nakil Bakii,

* Proceso kalba: vokiečių.

Hannes Kranzler,

Jürgen Mörth,

Anton Schneeberger,

Dietmar Susteric,

Sascha Wörnhör,

Aynur Savci,

Elena Peter,

Egon Schmöger,

Mehmet Yaman,

Dejan Preradovic,

Andreas Mitter,

Wolfgang Sorger,

Franz Schachenhofer,

Herbert Weiss,

Harald Kaineder,

Ognen Stajkovski,

Jovica Vidovic

prieš

Princess Personal Service GmbH (PPS),

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai E. Juhász, G. Arestis, J. Malenovský (pranešėjas) ir T. von Danwitz,

generalinis advokatas Y. Bot,
posėdžio sekretorius H. Von Holstein, kanclerio padėjėjas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. gruodžio 13 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— M. Jouini ir kt., atstovaujamų *Rechtsanwälte* E. Frischenschlager ir D. Gallistl,

— *Princess Personal Service GmbH* (PPS), atstovaujamos *Rechtsanwalt* G. Minichmayr,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer ir G. Hesse,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos V. Kreuschitz ir J. Enegren,

susipažinęs su 2007 m. kovo 22 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2001 m. kovo 12 d. Tarybos direktyvos 2001/23/EB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo (OL L 82, 2001, p. 16) 1 straipsnio išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant M. Jouini ir kitų 24 ieškovų ginčą su bendrove *Princess Personal Service GmbH* (PPS) (toliau – PPS) dėl nesumokėto darbo užmokesčio išmokėjimo ir darbo santykių perdavimo PPS pripažinimo siekiant, kad būtų apskaičiuoti jų skoliniai reikalavimai.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyva 2001/23 susistemina 1977 m. vasario 14 d. Tarybos direktyvą 77/187/EEB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo (OL L 61, 1977, p. 26), iš dalies pakeistą 1998 m. birželio 29 d. Tarybos direktyva 98/50/EB (OL L 201, 1998, p. 88; toliau – Direktyva 77/187).

4 Pagal Direktyvos 2001/23 aštuntą konstatuojamąją dalį:

„Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir skaidrumą, perdavimo sąvoką reikia paaiškinti atsižvelgiant į Teisingumo Teismo praktiką. Toks aiškinimas nepakeitė Teisingumo Teismo paaiškintos Direktyvos 77/187/EEB taikymo srities.“ (Pataisytas vertimas)

5 Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalies a ir b punktai nustato:

„a) ši direktyva taikoma teisinio perdavimo arba susijungimo atveju perduodant įmonę, verslą arba įmonės ar verslo dalį kitam darbdaviui;

b) atsižvelgiant į a punktą ir kitas šio straipsnio nuostatas, šioje direktyvoje nustatytas perdavimas yra perdavimas išlaikant ūkio subjekto tapatybę, t. y. išlaikant organizuotą išteklių grupę, kurios tikslas yra ūkinė veikla, neatsižvelgiant į to, ar ta veikla yra pagrindinė, ar pagalbinė."

6 Pagal Direktyvos 2001/23 2 straipsnio 2 dalį:

„Ši direktyva nepažeidžia nacionalinės teisės aktuose pateikto darbo sutarčių arba darbo santykių apibrėžimo.

Tačiau valstybės narės negali netaikyti šios direktyvos darbo sutartims arba darbo santykiams tik dėl:

<...>

c) to, kad minėti santykiai yra 1991 m. birželio 25 d. Tarybos direktyvos 91/383/EEB (pateikiančios papildomas priemones, skatinančias gerinti terminuotuose arba laikinuosiuose darbo santykiuose esančių darbuotojų saugą ir sveikatą darbe (OL L 206, 1991, p. 19)) 1 straipsnio 2 dalyje nurodyti laikini darbo santykiai, o perduota įmonė, verslas arba perduota įmonės ar verslo dalis laikoma laikinojo įdarbinimo įmone, kuri yra darbdavys arba jos dalis.“ (Pataisytas vertimas)

7 Pagal Direktyvos 2001/23 3 straipsnio 1 dalį:

„Perdavėjo teisės ir pareigos, kylančios iš darbo sutarties arba darbo santykių, galiojančių perdavimo dieną, yra perduodami perėmėjui.

<...>“

8 Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalies, 2 straipsnio 2 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies nuostatos iš esmės yra identiškos Direktyvos 77/187 1 straipsnio 1 dalies, 2 straipsnio 2 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies nuostatoms.

Nacionalinės teisės aktai

9 Įstatymo dėl teisės aktų darbo sutarčių srityje pakeitimo (*Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz*, BGBl. 459/1993) 3 straipsnis nurodo, kad kai verslo dalis perduodama kitam įmonės vadovui, šis įgyja darbdavio teisinį statusą ir visas teises bei pareigas, kylančias iš perdavimo momentu egzistuojančių darbo santykių.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

10 Nuo 1976 m. egzistuojančiai laikinojo įdarbinimo įmonei *Mayer & Co GmbH* (toliau – *Mayer*) pastaruoju metu kaip valdytojas vadovavo dabartinis PPS gamybos direktorius. Jis yra vedęs PPS komercijos direktorę, kuri taip pat buvo įdarbinta įmonėje *Mayer* valdymo veiklai vykdyti.

11 Vieno iš pagrindinių *Mayer* klientų prašymu, ši darbuotoja, palaikoma savo vyro, 2001 m. parengė gamybos planą. Jau buvo žinoma apie šios įmonės finansines problemas. Klientui pritarus šiam parengtam planui, sutuoktiniai su juo sutarė jį įgyvendinti ir įsteigti naują tokią pačią ūkinę veiklą vykdančią įmonę todėl, kad būtų labai sunku įgyvendinti struktūrinius pakeitimus senojoje *Mayer* įmonėje.

12 Ši laikinojo įdarbinimo įmonė PPS buvo įsteigta 2002 m. pradžioje. Sutuoktiniai joje atitinkamai užėmė gamybos direktoriaus ir komercijos direktorės pareigas. Atsižvelgdami į minėto pagrindinio kliento poreikius, jie davė nurodymus už šią sritį atsakingam *Mayer* dukterinės bendrovės direktoriui pasiūlyti pagrindiniam klientui perduotų 40 darbuotojų kuo skubiau pereiti į PPS; taip ir buvo padaryta.

13 Dėl šio perdavimo tų darbuotojų darbas pas klientą nepasikeitė. Tačiau jų darbo santykiai su *Mayer* nutrūko 2002 m. lapkričio 30 d., o su PPS prasidėjo 2002 m. gruodžio 1 dieną. Kiti klientai taip pat buvo perimti, atsižvelgiant į tai, kad atitinkamų darbuotojų skaičius pas kiekvieną klientą atskirais atvejais siekė tik nuo trijų ar keturių iki devynių asmenų. PPS taip pat perėmė dukterinės bendrovės direktorių ir klientų konsultantus. Iš viso pastaroji perėmė vieną trečdalį *Mayer* iki jos bankroto bylos įdarbintų darbuotojų.

14 Ieškovai pagrindinėje byloje, kuriuos perėmė PPS, reikalavo, kad pastaroji išmokėtų *Mayer* jiems nesumokėtą darbo užmokestį ir pripažintų jų darbo santykių perdavimą PPS siekiant, kad būtų apskaičiuoti jų skoliniai reikalavimai. Kalbama būtent apie laikinai įdarbintus darbuotojus, kurie, kaip darbininkai, kranų vairuotojai ir

montuotojai, buvo perduoti klientams. Savo reikalavimus jie grindė tuo, kad buvo perduotas verslas ir kad PPS, kaip „verslo perėmėja", turėjo užtikrinti senų skolų išmokėjimą bei atsižvelgti į ankstesnius darbo laikotarpius.

15 PPS atmetė šiuos reikalavimus teigdama, kad nebuvo verslo perdavimo ir kad ji nesudarė jokios sutarties su *Mayer*. Pagrindinių ieškovų byloje perdavimas jos įmonei buvo atliktas laikantis įprastos laikinojo įdarbinimo įmonių sektoriuje tvarkos. Nebuvo įmanoma nustatyti PPS perduoto verslo ar „verslo dalies".

16 Kadangi *Landesgericht Wels* (pirmoji instancija) ir *Oberlandesgericht Linz* (apeliacinė instancija) patenkino ieškovų pagrindinėje byloje reikalavimus, PPS pateikė kasacinį skundą *Oberster Gerichtshof*. Ji ginčija tai, kad šie teismai aptariamą operaciją priskyrė „verslo perdavimui".

17 *Oberster Gerichtshof* nurodo, kad, remiantis Teisingumo Teismo praktika, iš esmės nagrinėjant, ar yra verslo perdavimas, pirmiausia atsižvelgiama į tai, ar egzistuoja stabilią struktūrą turintis ūkio subjektas, kaip antai asmenų ir išteklių, leidžiančių vykdyti ūkinę veiklą, ir savarankiško tikslo siekianti organizuota grupė. Vėliau reikia patikrinti, ar įvykdytos tokio subjekto perdavimo naujam valdytojui sąlygos, atsižvelgiant į visas aptariamai operacijai būdingas faktines aplinkybes (šiuo klausimu žr. 1997 m. kovo 11 d. Sprendimo *Süzen*, C-13/95, Rink. p. I-1259, 13 ir 14 punktus).

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nuomone, verslo perdavimo nustatymas yra specifinis šioje byloje todėl, kad kalbama apie laikinojo įdarbinimo įmonę. Jis pabrėžia, kad tokios įmonės paprastai „savo įmonėje", kaip organizaciniame vienete, turi mažai darbuotojų, nes šie yra perduodami kitiems darbdaviams, jų paslaugomis besinaudojančioms įmonėms. Pastarosios integruoja atitinkamus darbuotojus į savo pačių struktūrą pagal poreikius. Todėl dauguma laikinojo įdarbinimo įmonių darbuotojų yra integravęsi ne į šių įmonių, bet į kitų darbdavių veiklą.

19 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja, ar kitoms įmonėms taikomas požiūris, kai labai plačiai atsižvelgiama į organizacinio vieneto „verslo" ar „verslo dalies" prasme egzistavimą, taip pat gali būti taikomas laikinojo įdarbinimo įmonėms. Šios įmonės iš esmės skiriasi nuo valymo ar apsaugos įmonių, nes perduoti darbuotojai darbdavio įmonėje nėra įdarbinami konkrečiam darbui (atlikti valymo ar saugos funkcijas), pagal kurį būtų galima identifikuoti verslo dalį, o vykdo įvairias funkcijas, atsižvelgiant į darbuotojų paslaugomis pasinaudojančios įmonės poreikius.

20 Šiomis aplinkybėmis *Oberster Gerichtshof* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar tuomet, kai bendradarbiaujant dviem laikinojo įdarbinimo įmonėms, iš kurių pirmoji neturi apibrėžtos organizacinės struktūros, vienos laikinojo įdarbinimo įmonės valdymo veiklą vykdantis darbuotojas, dukterinės bendrovės direktorius klientų konsultantai ir valdytojas perduodami kitai laikinojo įdarbinimo įmonei atlikti panašų darbą, o kartu su jais, taip pat bendradarbiaujant abiem įmonėms, iš dalies arba visiškai perduodama apie trečdalį laikinai įdarbintų darbuotojų ir atitinkamai klientų, pas kuriuos jie dirbo (perduodant laikinai įdarbintų darbuotojų skaičius svyravo nuo 3 iki 50), kalbama apie perduodamą verslą, ar šio verslo dalį Direktyvos (2001/23) 1 straipsnio prasme?"

Dėl prejudicinio klausimo

21 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma pagrindinėje byloje nagrinėjamai situacijai, kai darbuotojai perduodami tarp dviejų laikino įdarbinimo įmonių.

22 Pagal Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalį ši direktyva taikoma teisinio perdavimo arba susijungimo atveju perduodant įmonę, verslą arba įmonės ar verslo dalį kitam darbdaviui.

23 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Direktyva 2001/23 siekiama užtikrinti ūkio subjekto darbo santykių tęstinumą, neatsižvelgiant į savininko pasikeitimą. Lemiamas kriterijus nustatant perdavimą šios direktyvos prasme yra tai, ar nagrinėjamas subjektas išlaiko savo tapatybę, o tai matyti, be kita ko, iš to, kad jo veikla iš tikrųjų yra tęsiama arba atnaujinama (žr., be kita ko, 1986 m. kovo 18 d. Sprendimo *Spijkers*, 24/85, Rink. p. 1119, 11 ir 12 punktus ir 2005 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Güney-Görres ir Demir*, C-232/04 ir C-233/04, Rink. p. I-11237, 31 punktą bei jame nurodytą teismo praktiką).

24 Dėl sąlygos, susijusios su teisiniu perdavimu, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalies taikymo sritis negali būti vertinama remiantis tik teksto aiškinimu (dėl Direktyvos 77/187 1 straipsnio 1 dalies žr. 1985 m. vasario 7 d. Sprendimo *Abels*, 135/83, Rink. p. 469, 11–13 punktus ir 1992 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Redmond Stichting*, C-29/91, Rink. p. I-3189, 10 punktą). Dėl direktyvos kalbinių versijų bei nacionalinės teisės aktų skirtumų pažymėtina, kad kalbėdamas apie teisinio perdavimo sąvoką Teisingumo Teismas ją aiškino pakankamai lanksčiai, atsižvelgdamas į direktyvos tikslą apsaugoti darbuotojus jų įmonės perdavimo atveju (minėto sprendimo *Redmond Stichting* 11 punktas ir 1996 m. kovo 7 d. Sprendimo *Merckx ir Neuhuys*, C-171/94 ir C-172/94, Rink. p. I-1253, 28 punktas).

25 Šis lankstus aiškinimas taip pat susijęs su „teisinio dokumento“, pagal kurį vykdomas perdavimas, forma. Taigi teisinio perdavimo sąvoka taip pat gali apimti, nelygu aplinkybės, rašytinį ar žodinį susitarimą tarp perdavėjo ir perėmėjo dėl asmens, atsakingo už atitinkamo ūkio subjekto veiklą, pasikeitimo arba nebylų jų susitarimą, sudarytą praktinio bendradarbiavimo, parodančio bendrą ketinimą įvykdyti tokį pakeitimą, pagrindu.

26 Pagrindinėje byloje iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad atitinkami darbuotojai buvo perduoti bendradarbiaujant *Mayer* ir PPS, kurių abiejų vadovai iš esmės buvo tie patys, todėl PPS galėjo pradėti vykdyti tokią pačią veiklą. Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad dėl abipusio bendradarbiavimo PPS

galėjo šią veiklą vykdyti tų pačių klientų naudai ir daugeliu atveju naudodamasi darbininkais, kurie anksčiau dirbo *Mayer*. Šiomis aplinkybėmis akivaizdu, kad tuo bendradarbiavimu buvo siekiama *Mayer* gamybos išteklius perduoti PPS.

27 Todėl Teisingumo Teismo aiškinama teisinio perdavimo sąvoka nedraudžia pripažinti įmonės perdavimo tarp *Mayer* ir PPS, net jei, kaip tai patvirtino PPS posėdyje, suinteresuotosios įmonės nesudarė jokio rašytinio ar žodinio susitarimo.

28 Pagrindinės bylos aplinkybėmis turi būti nustatyta, ar aptariama operacija susijusi su visa įmone, ar tik su jos dalimi, atsižvelgiant į tai, kad pastaruoju atveju turi būti nustatyta atitinkama įmonės dalis.

29 Šiuo atžvilgiu aišku, kad toks darbuotojų perėmimas, kuris nagrinėjamas pagrindinėje byloje, negali būti visos įmonės perdavimas. Iš tiesų iš bylos medžiagos matyti, kad PPS perėmė tik dalį administracijos darbuotojų ir vieną trečdalį laikinai įdarbintų darbuotojų ir kad *Mayer* toliau iki bankroto bylos tęsė šią ūkinę veiklą. Vėliau, vykdant bankroto bylą, su PPS konkuruojanti įmonė nusipirko *Mayer*, įsigydama bankrutavusios įmonės turto, ir tęsė šios įmonės ekonominę veiklą, iš dalies naudodamasi jos darbuotojais ir kitais gamybos ištekliais.

30 Taigi galimas pagrindinėje byloje nagrinėjamos darbo jėgos perdavimas – tai yra atitinkamų darbuotojų perdavimas – iš *Mayer* PPS gali būti susijęs tik su šios įmonės dalimi.

31 Norint taikyti Direktyvą 2001/23 reikia, kad būtų perduotas stabilią struktūrą turintis ūkio subjektas, kurio veikla neapsiriboja vienos konkrečios užduoties vykdymu. Ūkio subjekto sąvoka apima asmenų ir išteklių, leidžiančių vykdyti ūkinę veiklą, ir savarankiško tikslo siekiančią organizuotą grupę (1998 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Hernández Vidal ir kt.*, C-127/96, C-229/96 ir C-74/97, Rink. p. I-8179, 26 punktas bei minėto sprendimo *Güney-Görres ir Demir* 32 punktas), kuri turi pakankamą struktūrą ir yra savarankiška (minėto sprendimo *Hernández Vidal ir kt.* 27 punktas).

32 Toks subjektas nebūtinai privalo turėti daug materialaus ar nematerialaus turto. Tam tikruose ekonomikos sektoriuose šie ištekliai yra sumažinti iki paprasčiausios formos, ir veikla iš esmės vykdoma remiantis darbo jėga. Taigi organizuota darbuotojų, kurie konkrečiai ir ilgam laikotarpiui paskirti atlikti bendrą užduotį, grupė, nesant kitų gamybos priemonių, yra ūkio subjektas (minėto sprendimo *Hernández Vidal ir kt.* 27 punktas).

33 Juo labiau taip yra laikinojo įdarbinimo įmonių atveju, atsižvelgiant į Direktyvos 2001/23 2 straipsnio 2 dalies antrosios pastraipos c punktą. Iš šios nuostatos matyti, kad darbo santykiai su tokiomis įmonėmis iš esmės patenka į Direktyvos

2001/23 taikymo sritį, o tai reiškia, kad nagrinėjant šių įmonių perdavimą reikia atsižvelgti į jų specifines ypatybes. Tokioms įmonėms, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, paprastai būdinga tai, kad nėra savarankiško įmonės organizavimo, kuriuo remiantis galima nustatyti tokioje įmonėje skirtingus ūkio subjektus, galinčius būti atskirtiems, atsižvelgiant į perdavėjo struktūrą.

34 Todėl, kadangi aptariamoje laikinojo įdarbinimo įmonėje negalima nustatyti organizacinės struktūros, reikia atlikti tyrimą, atsižvelgiant į jos specifines ypatybes, o ne analizę, kuria siekiama nustatyti ūkio subjektą atsižvelgiant į jos organizacinę struktūrą. Šiame kontekste ūkio subjekto nustatymas Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalies prasme reikalauja patikrinti, ar perdavėjo perduoti gamybos ištekliai sudarė organizuotą grupę, kurios pakako teikti įmonės ūkinei veiklai būdingas paslaugas nesinaudojant kitais svarbiais gamybos ištekliais arba kitomis įmonės dalimis.

35 Šiuo atžvilgiu reikia pabrėžti, kad laikinojo įdarbinimo įmonėms būdinga laikinai perduoti darbuotojus jų paslaugomis besinaudojančioms įmonėms, kad jie atliktų įvairias užduotis pagal pastarųjų poreikius ir nurodymus. Tokios veiklos vykdymas reikalauja, be kita ko, praktinės patirties, administracinės struktūros, kuri galėtų organizuoti darbuotojų perdavimą, bei laikinai įdarbintų darbuotojų, kurie galėtų integruotis darbuotojų paslaugomis besinaudojančiose įmonėse ir atlikti nurodytas užduotis. Atvirkščiai, kiti svarbūs gamybos ištekliai nėra būtini vykdant aptariamą ekonominę veiklą.

36 Kaip nurodė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, aplinkybė, kad laikinai įdarbinti darbuotojai yra integruojami į kliento, kuriam jie perduoti, organizacinę struktūrą, pati savaime negalėtų sutrukdyti konstatuoti ūkio subjekto perdavimo. Iš tiesų šie darbuotojai vis tiek yra pagrindiniai gamybos ištekliai, be kurių laikinojo įdarbinimo įmonė iš esmės negalėtų vykdyti savo ūkinės veiklos. Be to, aplinkybė, kad jie, kaip numatyta Direktyvos 91/383 1 straipsnio 2 dalyje, į kurią daroma nuoroda Direktyvos 2001/23 2 straipsnio 2 dalies antrosios pastraipos c punkte, yra susiję su perdavėju darbo santykiais ir kad pastarasis jiems tiesiogiai moka atlyginimą, patvirtina jų ryšį su šio perdavėjo įmone ir indėlį į perdavėjo, kaip ūkio subjekto, egzistavimą.

37 Iš to, kas pasakyta, darytina išvada, kad tik grupė, kurią sudaro vadovaujančias funkcijas atliekantys darbuotojai, laikinai įdarbinti darbuotojai ir turintys praktinę patirtį gali siekti savarankiško tikslo, tai yra tiekti paslaugas, apimančias laikiną darbuotojų perdavimą priimančiosioms įmonėms už atlygį, ir kad tokia grupė gali būti ūkio subjektas, veikiantis neturint kitų svarbių gamybos išteklių nei kitų perdavėjo dalių. Taip gali būti būtent šioje byloje, kai grupę sudaro valdymo veiklą vykdantis darbuotojas, dukterinės bendrovės direktorius, klientų konsultantai, vienas trečdalis laikinai įdarbintų darbuotojų ir valdytojai, turintys praktinę patirtį, ir tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

38 Todėl į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama kaip taikoma situacijai, kai dalis administracijos ir laikinai įdarbintų darbuotojų perduodama kitai laikinojo įdarbinimo įmonei vykdyti tą pačią veiklą tų pačių klientų naudai, ir kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti, ar vien šių su perdavimu susijusių išteklių pakanka teikti nagrinėjamai ūkinei veiklai būdingas paslaugas, nesinaudojant kitais svarbiais gamybos ištekliais nei kitomis įmonės dalimis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimų Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

2001 m. kovo 12 d. Tarybos direktyvos 2001/23/EB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo 1 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad direktyva taikoma situacijai, kai dalis administracijos ir laikinai įdarbintų darbuotojų perduodama kitai laikinojo įdarbinimo įmonei vykdyti tą pačią veiklą tų pačių klientų naudai, ir kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti, ar vien šių su perdavimu susijusių išteklių pakanka teikti nagrinėjamai ūkinei veiklai būdingas paslaugas, nesinaudojant kitais svarbiais gamybos ištekliais nei kitomis įmonės dalimis.

Parašai.